

paa, at medens der tidligere i det andet Ting har været 7 Stemmer mod Fællesudvalgets Flertals Indstilling eller en lignende Afgørelse som Flertallets Indstilling, 7 Stemmer mod Traktaten i det hele taget, har der kun denne Gang været 2, kun 2 i det afgørende Øjeblik! Thi vi staa jo nu over for det afgørende Øjeblik, den afgørende Afstemning. Indtil nu har man jo kunnet have forskellige Meninger om de forskellige Afstemningers Betydning, det kan være muligt, at sligt har været Tilfældet, men nu er der ingen Plads for nogen som helst Fortolkning, nu kan man fortolke, hvordan man vil, iklæde Afstemningsforslaget, hvilke Former man vil, saa betyder det i dette Øjeblik simpelthen Godkendelse eller Forkastelse af Traktaten!

Jeg vil begynde med at udtale Ønsket om, at ligesom de 7 i det andet Ting i det afgørende Øjeblik have indskrænket sig til 2, at der saaledes i dette alvorlige Øjeblik her i denne Sal maatte finde noget lignende Sted: at adskillige alvorlige Mænd i dette Øjeblik vilde betænke, hvad det er for en skæbnsvanger Afgørelse, vi gaa til, og at man paa det sidste vil bekvemme sig til at stemme for, hvad der er til Lykke for vort Land, og hvad der er til Lykke for Øerne. Vi staa, som sagt, ved en sidste Afgørelse, foran denne egentlig afgørende Afstemning. Paa Grund deraf maatte det maaske være mig tilladt at give en kort historisk Oversigt over denne Sags Gang. Den store Befolkning her i Landet, jeg kunde fristes til at sige 99 pCt. — i alt Fald har jeg ikke hørt en eneste Mand ude i Landet være mod en saadan Traktat eller mod Afstaaelsen af Øerne — altsaa den store Befolkning her i Landet har i mange, mange Aar ønsket, at denne Sag maatte gaa i Orden, saaledes at vore vestindiske Øer bleve afstaaede til Amerika. Man har ønsket det væsentlig, fordi man har indset, at vi ikke ere i Stand til at ophjælpe Øerne, der stedse have været i større Tilbagegang. Dernæst have vi faaet Øerne at føle som en stedse større og større Byrde for den danske Stat. Det er overflødig her at komme ind paa at gentage, hvad vi tidligere have udtalt over for hinanden i saa Henseende, og hvad alle ærede Medlemmer i denne Sal vide god Besked med. Vi have derfor ment, at den eneste Redning for Øerne i økonomisk Henseende og ogsaa i anden Retning var at komme ind under de forenede Stater, ind under en fri og

human Lovgivning. Derfor ønsker den store Befolkning Landet over, at denne Afstaaelse maa gaa i Orden, og derfor ser den store Befolkning Landet over med spændt Opmærksomhed paa Landstinget i dette Øjeblik. Maa jeg med et Par Ord minde om de Forhandlinger, der ere førte af de tidligere Regeringer. Der er sket Henvendelser til begge Tings Finansudvalg, man har sagt til os: „Vi ville ikke underskrive en saadan Traktat, medmindre vi ere saa nogenlunde sikre paa, at vi have Rigsdagens Samtykke dertil, og man har derfor underhaanden spurgt begge Tingenes Finansudvalg. Disse have første Gang med 14 Stemmer mod 1 aldeles utvetydigt udtalt sig for Afstaaelsen af de 3 Øer til Amerika, og sidste Gang har det andet Tings Finansudvalg udtalt sig enstemmigt i samme Retning. Dette Tings Finansudvalg har i Grunden gjort det samme. Det ene Medlem, som altid har været imod Afstaaelsen, blev fremdeles staaende paa dette Standpunkt. De øvrige 14 delte sig i to Mindretal, hvoraf det ene henholdt sig til, hvad der var udtalt i Skrivelser af 24de Januar 1901. Jeg har haft Lejlighed til at oplyse for det høje Ting, hvad der var Meningen med denne Skrivelse, og at der deri laa en fuldstændig klar Tilslutning til Afstaaelse af Øerne til Nordamerika. Til den nys omtalte Henviisning til Skrivelser af 1901 føjede Mindretallet (det paa 7 Medlemmer), at for saa vidt der maatte være Tvivl til Stede, for saa vidt man ikke maatte mene, at der var opnaaet traktatmæssig Sikkerhed for et fornødent Maal af statsborgerlig Frihed og fri Handelsforbindelse med Amerika osv., vilde man gaa med til Afstaaelsen, hvis Øernes Befolkning fik Lejlighed til at afstemme derom, og forudsat at denne Afstemning fik det Udfald — der er ikke Tale om nogen kvalificeret Majoritet — at Befolkningen helst vilde slutte sig til Amerika. Man vilde altsaa eventuelt godkende Traktaten, selv om man nærde Tvivl, om den sikrede Beboerne statsborgerlig Frihed og Frihandelsforbindelse med Nordamerika. Saaledes har Sagen stillet sig hidtil. Vi fra vor Side have ærlig og redelig støttet de foregaaende Regeringer i deres Bestræbelser for at bringe Traktaten i Orden. Vi have ikke gjort nogen som helst Forskel, vort Standpunkt har været det samme, enten Ministeriet hed Sehested eller Deuntzer, vor Handling og vor Afstemning har været ganske den samme og vil i alle Tilfælde være ganske den samme. Efter at nu Landstingets Finansudvalg havde omtalt